

Muallakta bırakmak hoşuma gidiyor

Sanatçı Ekin Saçlıoğlu, son sergisi 'Çukur'a ev sahipliği yapan Nişantaşı x-ist'te, kurgu-gerçek ikiliğinden doğmuş bir dünya yaratıyor.

ELİF EKİNCİ/elif.ekinci@radikal.com.tr

Daha önceki işlerinizin çoğu, 'bir hikâyesi olan' işlerdi. 'Çukur'un hikâyesi nedir?

Serginin çıkış noktası benim evimin yolundaki bir çukura dayanıyor. Yol üzerindeki bu çukur önce açıldı, sonra yamalandı, tekrar açıldı vs. Ben de her gün yanından geçiyorum. Bir gün çukurun yanından her geçişimde hikâyeler ürettiğimin farkına vardım. Bir gün bir kedi çukurdan dünyanın merkezine doğru düşüyor mesela. Bir başka gün oradan bir yeraltı kentine ulaşıyorum vs. Bir de gerçekçi hikâyeler var. O çukura düşüp ölmek gibi... İki taraflı hikâyeler, hayatımız da öyle gibi, biraz gerçek, biraz kurmaca.

Sergi mekânının bir duvarı gazetelerden kesilmiş çukur haberlerine ayrılmış...

Duvarda da öyle bir durum var. Bir tarafta 90'ların karanlık haberleri var, doğru olmasına rağmen inandırmakta güçlük çektiğimiz şeyler,

öte yanda neredeyse inandığımız göl canavarları, meteor çukurları... Bu muallakta bırakma olayı benim hoşuma gidiyor. Kafam böyle işlediği için, sergi de böyle oldu ister istemez. Örneğin sergideki altın kaplama fenerbalığı kafası fantastik bir şey, ama aslında gerçek kafatası; öte yandan gerçeğe epey yakın bir insan kuyruk sokumu kemiği var, gerçek değil ama diğerinden daha gerçekçi.

Gerçek hayvan kemikleriyle haşır neşir olmak nasıl bir hissiyattı?

Rahatsız eden bir tarafı yok. Bende bir insan kafatası da vardı, liseden kalma. Sürekli yemekhaneden kemikler alır, desen çalışırdık. Kafamda tavuk kemikleri vardı mesela. Tavuğun boyun kemiklerini kaynatıp çamaşır suyuna yatırıp temizleyip deriye geçiriyorsun, sık görünüyor. Aslında kendi köpeğimin kemiklerinin de sergide olmasını istiyordum. Tabii, satılık olmayacaktı o, kendim için. Ama hayvanın huzurunu bozmak istemedim.

* 'Çukur', 15 Aralık'a kadar Nişantaşı x-ist'te.

'Toplayıcıyım'

Şimdi de kedilerimin bıyıklarını defterin arasına koyarken buluyorum kendimi. Geçen gün köpeğimin dişlerini buldum evde. Daha önce muhabbet kuşum vardı, onun kanatları duruyor hâlâ. Saklamayı seviyorum. Bahanem de onları ileride DNA'larından tekrar yaratmak. (Gülüyor) Özünde, kaybetmeme isteği.